

سخن سردبیر

زهرا پارساپور*

یکی از انتظارات مهمی که جامعه دانشگاهی از مجلات علمی پژوهشی دارند، این است که با تحلیل و نقد عالمانه وضعیت موجود حوزه تخصصی خود اعم از وضعیت متون تولید شده از کتاب‌ها و مقاله‌ها و نیز وضعیت آموزشی و پژوهشی در آن حوزه را رصد و نقد کرده و به رشد و ارتقای دانش کمک کنند. به عبارت دیگر از آنجا که مقالات نسبت به کتاب‌ها به روزترند و سریعتر به خوانندگان منتقل می‌شوند، می‌توانند نقطه نظرات متخصصان را به برنامه‌ریزان، متولیان و به طور کلی مخاطبان خود منتقل سازند و در روند و جریان رشد و تولید دانش تأثیرگذار باشند.

دو سال پیش در شماره یک بهار ۱۳۹۶ مجله ادبیات معاصر، مقالات خود را به موضوع آسیب‌شناسی درسنامه‌های رشته زبان و ادبیات فارسی اختصاص داد. مقالات مسئله محوری که توانست جایگاه خوبی را در میان مخاطبان خود پیدا کند.

شورای متون با همان هدف در ۲۵ بهمن ۱۳۹۶ در دانشگاه شهید چمران دومین همایش خود را با موضوع «آسیب‌شناسی درس‌نامه‌های رشته زبان و ادبیات فارسی» برگزار کرد. سخنرانان این همایش که از سابقه و تجربه قابل قبولی در تدریس واحدهای درسی مربوط برخوردار بودند و از چهره‌های شناخته شده در این حوزه هستند با دغدغه‌مندی خاص به ارائه دیدگاه‌های خود پرداختند. در گفتگویی که با رئیس وقت گروه زبان و ادبیات فارسی شورای متون سرکار خانم دکتر عاملی، که هم‌اکنون مدیر مسئول این مجله هستند و نیز دبیر علمی این همایش جناب آقای دکتر قاسمی پور صورت گرفت، تصمیم بر آن شد که با تکمیل و چاپ این مقالات دستاوردهای این همایش را در اختیار استادان و برنامه‌ریزان درسی قرار دهیم. خوشبختانه با پیگیری مجدانه جناب آقای دکتر حسن پور، مدیر داخلی مجله، نویسندگان محترم، مقالات را تکمیل و به مجله ارسال کردند. اکنون با فاصله حدود

* سردبیر مجله ادبیات پارسی معاصر

یک‌سال و نیم از برگزاری آن همایش این مقالات به چاپ می‌رسد. این مجموعه همانطور که بیان شد دومین مجموعه مقالات در مجله ادبیات پارسی معاصر است که با این موضوع به چاپ می‌رسد. از آنجا که کنار گذاشتن دو مقاله ارزشمند در زمینه نقد درسنامه‌ها به دلیل عدم تعلق به حوزه ادبیات معاصر به صلاح نبود آنها نیز در این شماره گنجانده شده‌اند. ضمن سپاس از همه کسانی که ما را در به ثمر رسیدن این اقدام یاری رساندند (بخصوص از جناب آقای دکتر قبادی، ریاست محترم پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی به دلیل حمایت‌های بی دریغشان در برگزاری همایش‌های نقد)، آرزو می‌کنم حاصل این تلاش برای برنامه‌ریزان درسی در وزارت علوم و آموزش عالی و نیز استادان ارجمند زبان و ادبیات فارسی مفید واقع شود. در پایان لازم می‌دانم نظر خود را به عنوان معلم زبان و ادبیات فارسی که سالهاست دغدغه‌های آموزشی این رشته را در خود می‌بینم و حس می‌کنم خدمت خوانندگان محترم عرض کنم و آن این که، این نقدها در چارچوب وضعیت فعلی آموزش زبان و ادبیات فارسی در دانشگاه‌های ایران است و چه بسا با توجه به وضعیت کلاسهای درس و دانشجویان این رشته لازم باشد از نقد کتابهای درسی به سمت نقد روش‌های تدریس و عناوین واحدهای درسی حرکت کنیم و به تحولات عمیق‌تری در هر دو سطح کمی و کیفی این رشته پردازیم.